

Met dit gedicht probeer ik de aandacht te trekken van de middelbare scholieren die op dát moment bij mij in de klas zitten.

Heftig? Ja, zéker... Want ons kind kwam ook om in het verkeer door een bizar ongeluk.

Nu staat er een moeder voor de klas. En dát is heel wat anders als het krantenbericht, "scholier komt om bij fietsongeluk", wat de leerling tijdens het ontbijt onder zijn neus geschoven kreeg van zijn ouders, met de mededeling, "Pas je op, als je straks naar school fietst?"

"Ja mam....." en vergeten zijn ze het. Ze stappen op de fiets of brommer en vertrekken naar school. Soms nog boos over het bericht wat zij 'moesten' lezen en daarom niet met hun gedachten bij het verkeer zijn.

Onze oudste zoon Etienne (17 jaar en 7 maanden) was dan wel niet op weg naar school, maar was met een groep van 20 scouts onderweg naar huis van Wolphaartsdijk naar Goes.

Etienne was Bootsman en gevraagd om nog een extra jaar bij deze zeeverkenners te blijven voordat hij door zou stromen naar De Stam. Etienne was een voorbeeld voor de groep, een scout die zich voor 100% inzette. Hij was serieus en niet roekeloos en zeer verantwoordelijk voor zijn 'bak'.

Na en gezellige opkomst fietsten zij met de groep terug naar huis. Onderweg op een smalle dijk, de Kwistenburg bij Wolphaartsdijk, ritsten de scout, op de heen en terugreis, keurig achter elkaar.

Tijdens het ritsen is Etienne gevallen en overreden door een tegemoetkomende auto.

Etienne fietsen in het midden van de groep van 20 scouts. De voorste scouts hebben het ongeluk horen gebeuren, de achterste scouts hebben het zien gebeuren.

Je kunt je voorstellen wat een paniek hier is uitgebroken op deze dijk. Direct zijn alle scouts goed opgevangen en begeleid door slachtofferhulp.

Met ernstig hersenletsel is Etienne met de traumahelikopter naar Rotterdam vervoerd. En zo kregen wij de politie aan de deur. Met ongeloof gingen mijn man Wim, onze jongste zoon Raoul, die nét 16 jaar was, met spoed naar Rotterdam. Daar waar wij, na uren wanhopig wachten, bij Etienne mochten. Wat was ik bang die kamer in te gaan. Hoe zou Etienne eruit zien? Hoe zou ik ons mooie kind aantreffen?

27 uur aan een stuk hebben wij aan het bed van Etienne, die in een diepe coma was gezeten. Hij móet hebben gevoeld dat wij bij hem waren, dat wij samen met hem vochten voor zijn leven. Tot ons groot verdriet is uiteindelijk de beademing gestopt. Etienne was hersendood. Pas nadat Etienne was vrijgegeven door de officier van justitie hebben wij Etienne bij ons thuis opgebaard. De laatste vijf dagen dat wij nog samen waren, wilde wij hem bij ons hebben. Ik hoef u geen van alle te vertellen wat er in deze laatste week allemaal gebeurd. Zoveel verdriet, zoveel te regelen, medeleven van mensen, brieven, kaarten, bloemen. Scouts die Etienne in de kist wilde, dragen scouts die de bloemen wilde dragen. Wij kregen oerkracht en

het lukte ons om alles zo mooi mogelijk te regelen. Een volle kerk en zoveel mensen die bij de uitvaart van Etienne aanwezig waren.

En dan ben je ineens een gezin van drie personen, Etienne was er nog wel maar niet meer lijfelijk aanwezig. Hoe moeilijk was het om weer terug aan het werk, en voor Raoul naar school te gaan. Voor elkaar te blijven zorgen en elkaar niet uit het oog verliezen. Het verdriet van de ander te respecteren. Praten, of juist niet praten. Het ontwerpen van een monument op zijn graf, de tekst. Het aanvragen om op de plaats van het ongeluk een monument te mochten plaatsen. Het komt allemaal aan bod in mijn verhaal aan de leerlingen in de klas.

Zo werd ik 3 jaar na het ongeluk gevraagd om in samenwerking, toen nog met Slachtofferhulp, en nu sinds 3 jaar via het RPCZ om preventielessen te geven op vele middelbare scholen in Zeeland. Samen met nog enkele nabestaande en een zus van een verkeersslachtoffer, verzorgen wij om beurten deze lessen. Inmiddels is deze naam gewijzigd in verkeerseducatie lessen met aansluitend een vervolgles om samen te kijken wat deze leerlingen, zelf kunnen veranderen aan hun gedrag in het verkeer.

Allereerst worden hun ouders geïnformeerd dat wij deze lessen op school komen verzorgen. Op deze manier zijn zij op de hoogte en de leerling mag later zelf bepalen of hij of zij bij deze les aanwezig wil zijn.

Ook wordt er in de les vooraf gevraagd wat zij zélf in het verkeer hebben meegemaakt. Vaak schrik ik van de ernstige verhalen die zij met ons willen delen. Een tante, een opa, een broer of zus die gewond geraakt waren bij een verkeersongeval. En soms zelf een dodelijk ongeluk van en familielid, vriend of kennis. Deze leerlingen worden dan ook extra in de gaten gehouden tijdens de les door een leerkracht die altijd aanwezig is. Mocht het té confronterend worden voor deze, of een andere leerling, dan vangt de leerkracht hun op en gaan buiten de klas samen in gesprek. Ja, en ook vloeien er soms wel tranen. Gelukkig gebeurt dit niet zo vaak, maar wát blijft het belangrijk om deze lessen te blijven verzorgen. Deze jongeren die dagelijks onderweg zijn, te confronteren met de gevaren in het verkeer. Zoveel ongelukken in onze kleine provincie Zeeland met zoveel gevaarlijke, onverlichte smalle wegen en dijken. De oortjes met harde muziek. En wat de laatste jaren ook meespeelt is het gebruik van de mobiele telefoons op de fiets.

Hoe vullen wij deze lessen in. Eerst komt het verhaal van de nabestaande aan bod. Het eerste uur is vaak beladen, want ik kom wel met een waar gebeurd verhaal over onze Etienne. Laat foto's zien, leuke maar ook minder leuke, confronterend maar wel de waarheid.

In het volgende uur gaan wij met de leerlingen in gesprek over wat zij voor risicogedrag in het verkeer vertonen. Tot slot laten wij ze nadenken over wat zij zelf kunnen en willen veranderen in hun deelname aan het verkeer. Dit uur is wat luchtiger en vertellen de leerlingen eerlijk wat zij wel eens uithalen, terwijl zij zelf wel weten dat dit gedrag éigenlijk niet kan.

Aan het eind van iedere les vertel ik dan ook, "wanneer ik één van jullie kan bereiken met mijn verhaal over Etienne, hoe kwetsbaar je bent in het verkeer, dan is mijn doel bereikt en is Etienne zijn dood niet helemaal zinloos geweest".

Je hoorde het zelf, Etienne was niet onverstandig of roekeloos aan het fietsen. Het gebeurde zómaar, in een fractie van een seconde. Etienne was dat jaar nr 20. Het jaar waarin er in totaal 42 dodelijke verkeersslachtoffers vielen, alleen hier in de provincie zeeland.

Tot slot mogen de leerlingen een reactie geven op wat wij als nabestaande komen vertellen. Wat een mooie antwoorden komen hier vaak uit.

Maar het allermooiste wat ik op zo'n dag kan horen is, ***“ik ga voortaan écht opletten wanneer ik onderweg ben”***.